

KANCELARIA ADWOKACKA

KANCELARIA ADWOKACKA

Krzysztof Wicher

ul. Zwycięstwa 202 B/4

75-611 Koszalin

tel.: 94 342 42 33

fax: 94 347 72 03

www.twojadwokat.koszalin.pl

e-mail: k.wicher@twojadwokat.koszalin.pl

Koszalin, dnia 8 sierpnia 2018r.

Trybunał Konstytucyjny

Al. J.C. Szucha 12A

00-918 Warszawa

Skarżący:

M F

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY
KANCELARIA

wpl.
dnia

13. 08. 2018

L.dz. L. zał.

PESEL

zastępowany przez:

adwokata Krzysztofa Wicher

Kancelaria Adwokacka

ul. Zwycięstwa 202b/4

75-611 Koszalin

SKARGA KONSTYTUCYJNA

Na podstawie art. 79 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 47 ust. 1 oraz art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 22 lipca 2016r. o Trybunale Konstytucyjnym, w imieniu M F , pełnomocnictwo do wniesienia niniejszej Skargi przedkładam w załączeniu, **wnoszę o:**

- I **stwierdzenie niezgodności art 635 w zw. z art. 626 § 1 i art 627 zw. z art. 616 § 1 pkt 2 Kodeksu Postępowania Karnego**, w zakresie, w jakim przepisy te pozbawiają stronę prawa do przyznania kosztów zastępstwa procesowego (kosztów ustanowienia pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego) za postępowanie odwoławcze – apelacyjne, w przypadku sporządzenia i wniesienia przez ustanowionego z wyboru pełnomocnika zasadnego środka odwoławczego, w sytuacji, gdy pełnomocnik nie brał udziału w rozprawie odwoławczej, a tym samym pozbawiają stronę wnoszącą środek odwoławczy i wygrywającą, co do zasady postępowanie przed Sądem drugiej instancji prawa zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie odwoławcze pomimo wniesienia przez

pełnomocnika zasadnego środka odwoławczego z uwagi na fakt, iż wnoszący środek odwoławczy pełnomocnik nie uczestniczył w rozprawie odwoławczej, albowiem jego udział nie był obowiązkowy -

- z art. 2 w związku z art. 32 ust. 1 w związku z art. 42 ust. 2, w związku z art. 45 ust. 1 i w związku z art. 77 ust. 1 i 176 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, przez co ograniczają prawo do Sądu, jak również naruszają prawo do odpowiedniego ukształtowania procedury sądowej, zgodnie z wymogami sprawiedliwości i jawności oraz zasadą równorzędności stron, pozbawiając stronę wnoszącą zasadny środek odwoławczy zwrotu wydatków wynagrodzenia pełnomocnika w postępowaniu przed Sądem drugiej instancji, w przypadku nieobecności pełnomocnika na rozprawie przed sądem odwoławczym,

- II** zasądzenie na rzecz Skarżącej zwrotu kosztów postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym,
- III** przeprowadzenie dowodu z dokumentów, znajdujących się w aktach sprawy Sądu Okręgowego w K prowadzonej pod sygnaturą i sygnaturą tj. wyroku Sądu Rejonowego w K z dnia czerwca 2016, apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej M F , wyroku Sądu Okręgowego w K z dnia lutego 2018 roku, wniosku pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej o uzupełnienie wyroku, pismo Sądu Okręgowego z dnia marca 2018 roku, wniosku pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej z dnia marca 2018 roku, postanowienia Sądu Okręgowego w K z dnia czerwca 2018 roku, które załączam do niniejszej skargi.

Skarżący kwestionuje przepisy zawarte w Ustawie z dnia 6 czerwca 1997 roku – Kodeksu Postępowania Karnego (Dz. U. z 2016.1749 z późniejszymi zmianami), uchwalone przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej.

UZASADNIENIE

Opis stanu faktycznego.

Skarżąca M F występowała w charakterze oskarżycielki posiłkowej w sprawie oskarżonej R P , prowadzonej przez Sąd Rejonowy w K (sygn. akt) i Sąd Okręgowy w

K Wydział Karny Odwoławczy (sygn. akt) rozpoznający sprawę, jako Sąd drugiej instancji.

Wyrokiem z dnia czerwca 2016 roku Sąd Rejonowy w K w sprawie sygn. akt uznał oskarżoną R P winną zarzucanych jej czynów z art. Kodeksu Karnego. Oskarżycielkę posiłkową M F w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji reprezentował ustanowiony z wyboru pełnomocnik.

Od wyroku Sądu pierwszej instancji, apelację sporządził i wywiódł pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej M F , wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody.

Sąd Okręgowy w K , rozpoznając wniesione apelacje (w tym apelację sporządzoną i wniesioną przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej M F), wyrokiem dnia lutego 2018 roku, w sprawie zmienił zaskarżony wyrok Sądu pierwszej instancji w zakresie środka karnego i **orzekł o obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem**. W rozprawie odwoławczej nie uczestniczył pełnomocnik oskarżycieli posiłkowej M F , gdyż udział nie był obowiązkowy. Sąd Odwoławczy nie orzekł o zasądzeniu od skazanej na rzecz oskarżycielki posiłkowej M F kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję, argumentując w uzasadnieniu wyroku, że wobec niestawiennictwa na rozprawie odwoławczej pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej M F **nie uwzględnił wniosku** o zasądzenie na rzecz tej oskarżycielki posiłkowej kosztów jej zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

Po wydaniu wyroku przez Sąd drugiej instancji, pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej M F wniósł o sporządzenie uzasadnienia wyroku, co do punktu I Sądu Okręgowego w K oraz o uzupełnienie wyroku poprzez zasądzenie na rzecz M F od skazanej kosztów postępowania przed Sądem drugiej instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wskazując, iż wniosek w tym zakresie zawarty był w treści apelacji.

Wezwany do uzupełnienia braku formalnego, pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej pismem z dnia marca 2018 roku wskazał, iż podtrzymuje swój wniosek o uzupełnienie wyroku Sądu Okręgowego. W piśmie tym wskazał, iż sporządzenie apelacji nie jest rozliczane w ramach wynagrodzenia za postępowanie przed Sądem pierwszej instancji, gdyż to postępowanie kończy się wraz z wydaniem wyroku przez Sąd pierwszej instancji.

Przedmiotowe pismo potraktowane zostało zarządzeniem Sądu Okręgowego w K z dnia maja 2018 roku, jako zażalenie na rozstrzygnięcie w przedmiocie wniosku pełnomocnika o zasądzenie kosztów pełnomocnika o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego na rzecz oskarżycielki posiłkowej M F w postępowaniu odwoławczym.

Postanowieniem z dnia czerwca 2018 roku Sąd Okręgowy w K po rozpoznaniu pisma pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej z dnia maja 2018 roku, potraktowanego, jako zażalenie na rozstrzygnięcie zawarte w wyroku Sądu Okręgowego w K z dnia lutego 2018 w przedmiocie wniosku pełnomocnika o zasądzenie kosztów pełnomocnika o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego na rzecz oskarżycielki posiłkowej M F **utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy.**

W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sąd rozpoznający zażalenie, wskazał, iż sporządzenie środka odwoławczego należy do czynności postępowania pierwszo-instancyjnego, a wynagrodzenie za sporządzenie środka odwoławczego należy się obrońcy, jedynie w wypadku, gdy nie występuje on przed sądem pierwszej instancji. Sąd Okręgowy powołał się przy tym na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lipca 2004 roku, sygn. akt III Kz 17/04 oraz postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13 listopada 2008 roku, sygn. akt II AKa 197/08.

Powyższe postanowienie Sądu Okręgowego w K zostało doręczone pełnomocnikowi Skarżącej w dniu 27 czerwca 2018 roku, co wskazuje, iż został zachowany przewidziany w art. 46 ust. 1 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym 3-miesięczny termin do wniesienia niniejszej Skargi.

UZASADNIENIE ZARZUTÓW NARUSZENIA KONSTYTUCYJNIE CHRONIONYCH

WOLNOŚCI I PRAW

I Ocena zgodności art 635 w zw. z art. 626 § 1 i art 627 zw. z art. 616 § 1 pkt 2 Kodeksu Postępowania Karnego z art. 2 w związku z art. 32 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 42 ust. 2, w związku z art. 45 ust. 1 i w związku z art. 77 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej

W ramach podniesionego zarzutu Skarżąca kwestionuje zgodność zaskarżonej regulacji, tj. art 635 w zw. z art. 626 § 1 i art 627 zw. z art. 616 § 1 pkt 2 Kodeksu Postępowania Karnego z art. 2 w związku z art. 32 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 42 ust. 2, w związku z art. 45 ust. 1 i w związku z art. 77 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i wynikającym z tych przepisów prawem do Sądu oraz składającym się na nie prawem dochodzenia zwrotu wydatków z tytułu ustanowienia obrońcy lub pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym do sporządzenia i wniesienia przez stronę (jej obrońcę lub pełnomocnika) środka odwoławczego, który okazuje się zasadny i powoduje wyeliminowanie z porządku prawnego, sprzecznego z prawem wyroku Sądu pierwszej instancji.

Artykuł 42 ust. 1 Konstytucji statuuje podstawowe prawo do obrony, przysługujące każdemu i we wszystkich stadiach postępowania. Każdy, przeciw komu prowadzone jest postępowanie karne, może wybrać obrońcę albo - na zasadach określonych w ustawie - skorzystać z obrońcy z urzędu. Podobnie rzecz ma się w wypadku pokrzywdzonego, który występując w charakterze oskarżyciela posiłkowego może ustanowić pełnomocnika, a na zasadach przewidzianych w ustawie skorzystać z pełnomocnika z urzędu.

Prawo to gwarantuje możliwość obrony racji strony postępowania karnego przez wykwalifikowanego pełnomocnika procesowego. Zadaniem takiego pełnomocnika jest ochrona strony postępowania karnego w taki sposób, by cel procesu karnego osiągnięty został z zagwarantowaniem prawa do obrony dla występującej w sprawie strony postępowania. (zob. wyrok z 17 lutego 2004 r., sygn. SK 39/02, OTK ZU nr 2/Λ/2004, poz. 7).

Nie ulega wątpliwości, że prawo do obrony w znaczeniu formalnym ma istotny aspekt ekonomiczny. Prawo do ustanowienia obrońcy lub pełnomocnika pozostaje w ścisłym

związku z możliwościami ekonomicznymi osoby występującej, jako strona w procesie karnym, determinującymi swobodę wyboru pełnomocnika lub obrońcy. Koszty znaczące dla samego podjęcia obrony swoich praw i ustanowienia pełnomocnika lub obrońcy powinny zostać osobie wygrywającej postępowanie odwoławcze, co do zasady zwrócone, niezależnie od tego czy wnoszący środek odwoławczy uczestniczył w rozprawie odwoławczej, czy też nie. Sama rozprawa apelacyjna jest tylko skutkiem wniesionej apelacji. To przed rozprawą strony zajmują stanowisko na piśmie, sporządzają środek odwoławczy, a tym samym główna część pracy pełnomocnika koncentruje się na sporządzeniu apelacji.

Nie ma wątpliwości, iż zasada ta dotyczy zarówno pokrzywdzonego działającego w charakterze oskarżyciela posiłkowego jak i oskarżonego. W tym wypadku koszty ustanowienia pełnomocnika lub obrońcy, stronie wnoszącej zasadny środek odwoławczy winny zostać zwrócone niezależnie od tego czy ustanowiony obrońca lub pełnomocnik uczestniczył w rozprawie odwoławczej.

Z tych względów, zdaniem Skarżącej z treści art. 42 ust. 2 Konstytucji i wynikającego z tego przepisu prawa do obrony, wynika, że strona postępowania karnego, która w ramach zastosowanej przez nią obrony swoich praw - sporządzenia i wniesienia przez nią (jej obrońcę lub pełnomocnika) zasadnego środka odwoławczego, nawet w przypadku nieobecności na rozprawie odwoławczej pełnomocnika lub obrońcy, nie powinna ponosić żadnych - w tym finansowych - negatywnych konsekwencji działań wymiaru sprawiedliwości (w wypadku Skarżącej - **wadliwego wyroku Sądu pierwszej instancji**). Konstytucyjne prawo do obrony jest elementarnym standardem demokratycznego państwa prawnego i stanowi gwarancję ochrony interesów osoby broniącej swoich praw w każdym postępowaniu sądowym. Z kolei gwarancja ta jest warunkiem sine qua non uznania postępowania za sprawiedliwe i zgodne z wymaganiami, które w państwie prawa spełniać musi każda procedura wydawania przez organy władzy publicznej rozstrzygnięć o prawach lub wolnościach jednostki. (por. uzasadnienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 26 lipca 2006r., sygn. akt: SK 21/04)

W realiach sprawy karnej, w której w charakterze oskarżycielki posiłkowej występowała Skarżąca M F , wniesiona przez jej pełnomocnika apelacja okazała w pełni zasadna i słuszna. Zaskarżony przez nią wyrok Sądu pierwszej instancji został wydany z naruszeniem prawa i jako taki nie mógł ostać się w obowiązującym porządku prawnym.

Zastosowana przez M F po wydaniu wyroku Sądu pierwszej instancji obrona swoich prawa polegająca na sporządzeniu i wniesieniu środka odwoławczego okazała się słuszną, zaś poniesione na nią wydatki konieczne. Postępowanie przed Sądem drugiej instancji, zainicjowanie przez M F w celu realizacji prawa do obrony swoich praw zostało przez nią wygrane, zaś sprzeczny z prawem wyrok Sądu pierwszej instancji (w konsekwencji sporządzenia i wniesienia przez nią środka odwoławczego) został wyeliminowany z porządku prawnego.

Zdaniem Skarżącej na kanwie prowadzonej z jej udziałem sprawy karnej naruszone zostało jej **prawo do Sądu**. Doszło, bowiem do sytuacji, w której skorzystanie przez nią po wydaniu wadliwego wyroku przez Sąd pierwszej instancji z ustanowionego pełnomocnika (który podjął skuteczny środek zaskarżenia) wiązało się z koniecznością poniesienia wydatków na rzecz pełnomocnika, celem sporządzenia i wniesienia środka odwoławczego. Zaskarżona regulacja przepisów Kodeksu Postępowania Karnego prowadzi do stanu, w którym pokrzywdzona działająca w charakterze oskarżyciela posiłkowego, mimo wniesienia zasadnego środka odwoławczego i wyeliminowania z porządku prawnego, przez Sąd drugiej instancji, wadliwego wyroku Sądu pierwszej instancji, nie otrzymuje zwrotu kosztów pełnomocnika ustanowionego do sporządzenia i wniesienia środka odwoławczego, czyli ponosi materialne skutki niesłusznego wyroku Sądu pierwszej instancji. Stanowi to naruszenie prawa do Sądu, istnieje bowiem niebezpieczeństwo, że osoba, której prawa zostaną naruszone takim wyrokiem, świadoma braku możliwości odzyskania kosztów obrony swoich praw, może wręcz powstrzymać się od ustanowienia pełnomocnika lub obrońcy, a jego brak może wpłynąć na wynik postępowania, w skrajnym wypadku skutkując nawet nierzetelnym procesem i orzeczeniem wyroku naruszającego interes i prawa takiej osoby.

Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego potwierdza, że w państwie prawnym zasadą powinno być obciążanie kosztami postępowania tej ze stron, która w jego toku nie zdołała utrzymać swojego stanowiska. W odniesieniu do postępowania karnego odwoławczego, w którym Sąd drugiej instancji przyznaje w wyniku wniesionego przez oskarżyciela posiłkowego środka odwoławczego przyznaje jej rację, uznając, iż orzeczony przez Sąd pierwszej instancji wyrok jest sprzeczny z prawem, oznacza to, że koszty winna ponosić strona przegrywająca - organ władzy publicznej (oskarżyciel publiczny), a faktycznie - Skarb Państwa, nawet w wypadku, gdy pełnomocnik lub obrońca wnoszący

środek odwoławczy nie brał udziału w rozprawie odwoławczej, **albowiem jego udział nie był obowiązkowy**. Biorąc pod uwagę, że Skarżąca nie ma wykształcenia prawniczego, należy przyjąć, że ustanowienie profesjonalnego pełnomocnika do sporządzenia i wniesienia środka odwoławczego przyczynia się do wyrównania szans procesowych. To z kolei oznacza, iż strona postępowania karnego, której środek odwoławczy sporządzony i wniesiony przez jej pełnomocnika lub obrońcę zostaje uznany za zasadny powinien otrzymywać całościowy zwrot poniesionych kosztów postępowania, w tym kosztów obrońcy lub pełnomocnika, nawet w wypadku, gdy wnoszący środek odwoławczy pełnomocnik lub obrońcy nie biorą udziału w rozprawie odwoławczej, **albowiem ich udział w niej nie jest obowiązkowy**. Taka regulacja realizowałaby konstytucyjne prawo do Sądu oraz sprzyjała zasadzie równości broni, a jej dodatkową zaletą byłoby minimalizowanie przez państwo negatywnych konsekwencji wynikających dla obywatela z faktu jego wadliwie wydanego wyroku Sądu pierwszej instancji. (por. uzasadnienie wyroku Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 26 lipca 2006r. SK 21/04).

Podobne zapatrywanie na tę kwestię wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 marca 2000r. W sprawie o sygnaturze IV KKN 599/19, w którym wskazał, iż **„Wniesienie przez stronę „zasadnego”, nawet „tylko częściowo” środka odwoławczego, nie powinno powodować dla niej niekorzystnych skutków w postaci nałożenia obowiązku uiszczenia odrębnej opłaty za II instancję”**.

Wyżej opisaną sprzeczność zaskarżonej regulacji tj. art 635 w zw. z art. 626 § 1 i art 627 zw. z art. 616 § 1 pkt 2 Kodeksu Postępowania Karnego ze wymienionymi powyżej przepisami Konstytucji **pogłębia** przyjmowane przez Sąd Najwyższy oraz sądy powszechne orzecznictwo (powołane m.in. przez Sąd Okręgowy w K w postanowieniu z dnia czerwca 2018r.) wskazujące na pogląd, iż sporządzenie środka odwoławczego należy do czynności postępowania pierwszo- instancyjnego, **a wynagrodzenie za sporządzenie środka odwoławczego należy się obrońcy, jedynie w wypadku, gdy nie występuje on przed sądem pierwszej instancji**. Sąd Okręgowy w K powołał się przy tym na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lipca 2004 roku, sygn. akt III Kz 17/04 oraz postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13 listopada 2008 roku, sygn. akt II AKa 197/08. Skarżący **nie podziela też tych orzeczeń**, jako sprzecznych z konstytucyjną zasadą prawa do Sądu, a także zasadą państwa prawa i dwuinstancyjności postępowania

sądowego. Dodatkowo nie zrozumiałe jest logicznie dlaczego **dodatkowy nakład pracy** miałby być rozliczany w ramach czynności już wykonanych i rozliczonych przez Sąd I instancji w wyroku- zgodnie z zasadą wynikającą z art. 626 § 1 kpk. Apelacja sporządzona jest po wydaniu wyroku i rozliczenie kosztów postępowania przed Sądem I instancji.

Wskazać należy, iż w wypadku, gdy strona postępowania ustanawia pełnomocnika lub obrońcę jedynie do reprezentowania jej w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji, a więc do czasu wydania orzeczenia kończącego daną instancję przez ten Sąd, a następnie decyduje się na ustanowienie tego samego pełnomocnika lub obrońcy do sporządzenia i wniesienia środka odwoławczego, **koszty ustanowienia pełnomocnika lub obrońcy za czynności inicjujące postępowanie przed Sądem drugiej instancji (wniesienia środka odwoławczego) nie zostaną jej zwrócone, tylko, dlatego, że pełnomocnik ten nie uczestniczył w rozprawie odwoławczej** (albowiem jego obecność na niej nie była obowiązkowa, a nadto z różnych przyczyn nie było takiej potrzeby i decyzją osoby Skarżącej pełnomocnik nie brał udziału w rozprawie odwoławczej). Oznacza to, iż zapis § 11 ust. 4 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat **za czynności traci swoje znaczenie**, w przypadku ustanowienia do sporządzenia i wniesienia środka odwoławczego tego samego pełnomocnika, który reprezentował stronę w postępowaniu do czasu wydania wyroku przez Sąd pierwszej instancji, (bowiem takie miał umocowanie przystępując do sprawy). Podkreślić przy tym także należy, iż orzecznictwo powołane przez Sąd Okręgowy w K dotyczy spraw, w których występował obrońca z **urzędu**, który reprezentuje stronę do czasu prawomocnego zakończenia sprawy, natomiast Skarżąca posiadała pełnomocnika ustanowionego z wyboru, a tym samym musiała się liczyć z tym, że ustanowienie pełnomocnika do reprezentowania jej w obu instancji będzie znacznie bardziej ekonomicznie obciążające niż ustanowienie pełnomocnika do reprezentowania jej w postępowaniu do czasu wydania wyroku przez Sąd pierwszej instancji.

Wobec powyższego Skarżąca wskazuje, iż zaskarżona regulacja jest sprzeczna z art. 42 ust. 2 oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji.

Dodatkowo Skarżący wskazuje, iż zaskarżona regulacja, w związku z powyżej przytoczoną argumentacją, sprzeczna jest z **art. 2 w związku z art. 32 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 i w związku z art. 77 ust. 1 i 176 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej**.

Zdaniem Skarżącej zaskarżona regulacja - regulacji tj. art 635 w zw. z art. 626 § 1 i art 627 zw. z art. 616 § 1 pkt 2- jest niezgodna z art. 2 Konstytucji, ponieważ godzi w zasadę zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa.

M F , jako pokrzywdzona działająca w sprawie w charakterze oskarżycielki posiłkowej uczestniczyła w postępowaniu karnym, w tym, który został wydany sprzeczny z prawem naruszający jej prawa wyrok Sądu I instancji. Podejmując, zatem decyzję o wyborze pełnomocnika, do sporządzenia i wniesienia środka odwoławczego celem obrony swoich przed Sądem odwoławczym, będąc przekonaną o zasadności swojego stanowiska, a w konsekwencji po uwzględnieniu jej środka odwoławczego przez Sąd odwoławczy liczy na zwrot kosztów wynagrodzenia ustanowionego do sporządzenia środka odwoławczego pełnomocnika, **co uniemożliwia zaskarżona regulacja przepisów postępowania karnego, a co według Skarżącego godzi w zasadę zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa.** Z tych względów art 635 w zw. z art. 626 § 1 i art 627 zw. z art. 616 § 1 pkt 2 Kodeksu Postępowania Karnego **jest niezgodny z art. 2 Konstytucji.**

Nadto takie ukształtowanie zasad zwrotu kosztów wynagrodzenia obrońcy lub pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym, a właściwie brak możliwości zwrotu kosztów wynagrodzenia pełnomocnika wnoszącego środek odwoławczy w postępowaniu odwoławczym i niewystępującego w rozprawie odwoławczej w przypadku uwzględnienia środka odwoławczego kwestionującego sprzeczny z prawem wyrok sadu pierwszej instancji w narusza wzorce konstytucyjne wynikające z art. 31 ust. 3 i art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Brak możliwości uzyskania wynagrodzenia pełnomocnika w sytuacji opisanej powyżej godzi w prawo do odpowiedniego ukształtowania procedury sądowej, zgodnie z wymogami sprawiedliwości i jawności oraz zasadę równorzędności stron, obciążając stronę postępowania karnego niemal w całości ciężarem kosztów podjętej obrony nawet w przypadku wygrania sporu w postępowaniu odwoławczym i wyeliminowaniem przez Sąd drugiej instancji wadliwego wyroku Sądu pierwszej instancji. Nadto, zaskarżona regulacja prowadzi do nierównego traktowania osób, wobec których doszło do wydania sprzecznego z prawem wyroku Sądu pierwszej instancji, albowiem postawione są one przed koniecznością podjęcia obrony (zmuszone są ponieść wydatki na koszty wynagrodzenia pełnomocnika lub

obroncy), z osobami wobec, który wydano wyrok zgodny zobowiązującymi przepisami, które kosztów tych nie muszą ponosić, co narusza zasadę równości.

Skarżąca wskazuje również na niezgodność zaskarżonej regulacji z art. 77 ust. 1 Konstytucji. W ocenie Skarżącej, osoba wobec której doszło do wydania wyroku naruszającego jej prawa postawiona jest przed koniecznością podjęcia obrony tych praw, a tym samym zmuszona jest ponieść wydatki na koszty wynagrodzenia pełnomocnika lub obrońcy. Niewątpliwie, więc, z tego tytułu w jej mieniu powstaje szkoda. Zdaniem Skarżącego nieracjonalne jest obciążanie oskarżycielki posiłkowej kosztami ustanowienia pełnomocnika do sporządzenia i wniesienia środka odwoławczego, w przypadku, gdy wygrywa co do zasady postępowanie przed Sądem drugiej instancji nawet jeśli pełnomocnik ten nie uczestniczył w rozprawie odwoławczej, bowiem jego udział w niej nie był obowiązkowy, a tym bardziej konieczny, gdyż środek odwoławczy został uwzględniony. Mimo tego, iż Sąd odwoławczy uznaje jej środek odwoławczy za zasadny i przez to eliminuje wadliwy wyrok Sądu pierwszej instancji nie otrzymała ona zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika z wyboru do sporządzenia i wniesienia apelacji. **Taki wyrok, z całą pewnością należy uznać za nielegalne działania władzy publicznej.**

Mając na uwadze, iż art. 77 Konstytucji formułuje zasadę wynagrodzenia szkody wyrządzonej niezgodnym z prawem działaniem organu władzy publicznej, należy uznać, iż zaskarżona regulacja przepisów postępowania karnego i wynikający z nich brak możliwości zwrotu kosztów wynagrodzenia pełnomocnika lub obrońcy w postępowaniu odwoławczym w przypadku wniesienia przez niego zasadnego środka odwoławczego i nie występowania na rozprawie odwoławczej z uwagi na brak obowiązkowego stawiennictwa sprzeczny jest z powyżej wskazanym przepisem Konstytucji.

W ocenie Skarżącej zaskarżone normy prawne są również sprzeczne z zasadą dwuinstancyjności postępowania sądowego, gdyż nie zapewniają zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika do postępowania odwoławczego – tj. do sporządzenia środka zaskarżenia w postaci apelacji karnej. Brak prawa do zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za sporządzenie apelacji ogranicza faktycznie prawo do rozstrzygnięcia sprawy w dwóch instancjach.

Postanowienie Sądu Okręgowego w S z dnia czerwca 2018r.,
sposób ostateczny rozstrzygnęło o konstytucyjnych prawach i wolnościach,
których stwierdzenia naruszenia domaga się Skarżąca w niniejszej skardze. Od
wydanego rozstrzygnięcia nie przysługiwał i nie przysługuje Skarżącej żaden środek
zaskarżenia.

W związku z powyższym, wniesienie skargi konstytucyjnej z zawartymi w niej
wnioskami jest konieczne i w pełni uzasadnione.

Załączniki:

1. pełnomocnictwo procesowe,
1. odpis skargi konstytucyjnej (x5),
2. wyrok Sądu Rejonowego w K z dnia czerwca 2016,
3. apelacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej M F ,
4. wyrok Sądu Okręgowego w K z dnia lutego 2018 roku,
5. wniosek pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej o uzupełnienie wyroku,
6. pismo Sądu Okręgowego z dnia marca 2018 roku,
7. wniosek pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej z dnia marca 2018 roku,
8. postanowienie Sądu Okręgowego w K z dnia czerwca 2018 roku